

Feestelijke combinatie van vele muziekstijlen bij Brendan Croker

Door JAN VOLLAARD

Foto LEX VAN ROSSEN

Concert: Brendan Croker and the Five O'Clock Shadows. Bezetting: Brendan Croker (zang, oitaar), Mark Creswell (gitaar), Marcus Cliffe (bas) en Cliff Lee (drums). Gehoord: 24/2 Paradiso, Amsterdam. Herhaling: 26/2 Vrije Vlóer, Utrecht; 27/2 Paard, Den Haag.

In het ideale geval wordt tijdens een popconcert een wereld van stemmingen en klanken aan de luisteraar geopenbaard. Een betere muzikale reisleader dan de Engelsman Brendan Croker is nauwelijks denkbaar. Binnen een uur voert de kleine man met de nonchalante uitstraling zijn publiek langs Caraïbische stranden, door Afrikaanse oerwouden en over Amerikaanse katoenplantages. Zijn beheerste stijl doet in veel opzichten denken aan de muziek van zijn Amerikaanse collega Ry Cooder, niet alleen vanwege de overeenkomstige zangstem en het lyrische gitaarspel, maar vooral omdat zij dezelfde uitgangspunten hanteren. Cooder zowel als Croker houdt zich bezig met traditionele muziekstijlen en een repertoire dat grotendeels uit een denkbeeldig archief van de volksmuziek van deze eeuw gelicht zou kunnen zijn.

Als inwoner van de stad Leeds kwam Brendan Croker in contact met Mark Knopfler, nu wereldberoemd met de groep Dire Straits, en de voormalige punkgroep The Mekons. Met laatstgenoemden speelt Croker regelmatig een rondje country & western en met Knopfler staat een gezamenlijk plaatproject op stapel. De LP *Boat trips in the bay* van Brendan Croker en zijn jonge begeleidingsgroep vond vorig jaar waardering bij een publiek van fijnproevers, waarna de voorgaande LP *A close shave* opnieuw kon worden uitgebracht. Hoe uitgebalanceerd en veelzijdig deze platen ook mogen klinken, zij bieden slechts een fletse afspiegeling van de kwaliteit die de groep op het podium tentoonspreidt.

Terwijl Croker zich toelegt op zijn scherp gearticuleerde voordracht en een sporadische gitaarpartij, wringt Mark Creswell de meest uiteenlopende klanken uit zijn gitaar, van zwierige accordeons tot een sprankelend steeldrumgeluid. Caraïbische invloeden zijn sterk vertegenwoordigd, maar ook country & western, rock & roll en blues komen aan bod. Puristen worden op het verkeerde been gezet door het authentiek aandoende reggae-arrangement van Hank Williams' *Lonesome whistle*, terwijl de popsong *Tired of waiting* van The Kinks in de aangepaste versie klinkt als een, onvervalst folknummer.

Op speelse wijze worden Afrikaanse juju-gitaren afgewisseld met feestmuziek in tex mex-stijl, waarna de bezielende blanke soul van *Send me an angel* de twee toegiften rechtvaardigt. Na een korte Nederlandse tournee, die aanstaande zondagavond wordt afgesloten met een optreden in het KRO-radioprogramma *Op slag* van maandag, zullen Brendan Croker and the Five O'Clock Shadows in het geheugen van velen gegrift staan als een onderhoudende groep met een hart en een ziel. Een betere attractie voor een zonovergoten popfestival moet nog worden geformeerd.